

mændene. Gaaer man derimod ind paa Mindretallets Forslag, da vil det blive nødvendigt igjen at indkalde Nogle af dem, der det foregaaende Aar erholdt deres første Udbannelse, og da vil den forøgede aarlige Udrustning være af større Vigtighed for Mandstabet. Naar altsaa dette System fastholdes, som fremkommer efter Fleertallets Forslag, da er det en Grund mere for mig til ikke at tilraade det høie Thing at gaae ind paa den forøgede aarlige Udrustning. — Jeg tilstaaer imidlertid, at Hovedgrunden for mig er den finansielle, vort hele Forsvarsvæsen vil koste os saa Meget, at jeg ikke tør gaae videre end til det, der blev foreslaaet af Forsvarscommissionen og her i Thinget vedtaget, idet jeg troer, at dette er antageligt, og at vi ikke behøve at gaae saa vidt, som der nu er foreslaaet. Naar den ærede sidste Taler ikke kunde forstaae, hvorledes Mindretallet var kommet til den Sum 80,000 Rb., da troer jeg, hvis jeg ikke feiler, at det grunder sig paa en Opgivelse fra den høitærede Minister, at Summen vilde blive 80,000 Rb. større, hvis man gik til en aarlig Udrustning, som svarede til 1,200 Mand i 6 Maaneder. — Det vilde glæde mig, om det var lykkedes mig ved disse saa Ord nogenlunde at gjøre de Bevæggrunde forstaaelige for det høie Thing, som have ledet mig til at blive staaende ved et Forslag om en mindre aarlig Udrustning, end i Udkastet foreslaaet.

Berg: Den sidste ærede Taler meente, at vi ved at behandle dette Lovforslag just ikke havde bestemte Grundsætninger at kæmpe for; det kan jeg ikke ganske billige. Jeg troer, at vi have visse Anstuelser at gjøre gjældende ved Behandlingen af denne overordentlig vigtige Sag, for hvilke Anstuelseres Skyld vi maae komme hinanden imøde og opoffre Gøet og Andet af, hvad vi ellers maatte synes bedst om, for at naae et heldigt Resultat. Der har været foresat den Grundsætning for vort Forsvarsvæsen, at vort Søværn egentlig skulde være Hovedværnet; men efter den Maade, hvorpaa Søforsvarsvæsenet i det Hele udvikler sig, ere vi ikke istand til, hoormegent end Landets Beliggenhed kunde opfordre dertil, at hæbde denne Grundsætning, thi Stycken tilspes afhænger

ikke blot af det Personelle, men væsentligt af det Materielle og reducerer sig saaledes i det Væsentligste til et Pengespørgsmaal, og i den Henseende vil Danmark jo altid blive den Lille. Derfor have vi maattet opgive denne Grundsætning, til hvilken jeg, dersom den havde været gennemførlig, vilde have bekendt mig, men dette udelukker ingenlunde, at man kan fastholde en anden Grundsætning, nemlig den, at dersom det Forsvarsvæsen, som vi mene at have naaet ifjor ved Vedtagelsen af Hærloven, egentlig skal faae Noget at betyde, da maa det støttes af en tilsvarende Udvikling af Søværnet. Nu kan der vel være Spørgsmaal om et Mere eller Mindre, men jeg troer dog, det er en Grundsætning, vi ved Behandlingen af dette Lovforslag maae fastholde, at skulle de 4 Millioner, vi anvende til vort Landforsvar, i alvorlige Tider komme Landet til Nytte, bør vi ved Siden af have et godt og velordnet Søværn. Det er jo en Ordning, som man er gaaet ud fra ved at anordne Udgifterne til Landets begge Værn, at de skulle staae i Forhold til hinanden som 2 til 1, 2 til Landhæren og 1 til Søværnet. Jeg troer, vi bør, naar vi gaae til denne Ordning, holde os saa nær som muligt til denne Grundsætning, dersom, jeg gjentager det, vi skulle virkelig faae den Nytte af vort Forsvarsvæsen, som vi ved disse Love haabe; men er det saaledes, maa endog det Budget, som blev antydet af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts Ste Valgfreds (B. Christensen), ikke forstrække os, thi have vi ifjor vedtaget A, maae vi ogsaa iaar sige B. Den ærede sidste Taler udviklede, hvor uheldigt det vilde være, om der udfredes et saa stort Antal Mandstaber, som Fleertallet foreslaaer. Det er en Sag, som ligger mig meget paa Sinde, og som jeg troer, at den ærede sidste Taler ikke har klareret tilstrækkeligt, hverken for os eller for sig selv. Der var ifjor to Principer, der søgte at gjøre sig gjældende ved Behandlingen af Hærloven, det ene det, som Hærloven selv bekæmpede, nemlig at vi skulde have en lille men fast Hær, at vi ikke skulde kalde for Mange ind af den aarlige Udskrivningsmasse, men holde dem inde f. Ex. i 16 til 18 Maaneder, og saa, naar der blev Spørgsmaal om Indtælbelse i Krigstid, da ikke genere sig,